20/07/2019

Ο θαυμαστός και ένθεος προφήτης Ηλίας

/ Γνώμες

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Πύρινος προφήτης. Πύρινος ζῆλος. Πύρινος κῆρυξ. Ὁ θαυμαστός καί ἔνθεος προφήτης Ἠλίας.

Ὁ φλογερός αὐτός προφήτης ἔζησε σέ μία πολύ δύσκολη χρονική περίοδο γιά τήν ἱστορία τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ. Ὑπῆρξε τά χρόνια ἐκεῖνα μία ἀπομάκρυνση τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπό τόν ἀληθινό Θεό καί ἐπικρατοῦσε μία ἠθική πτώση τῶν ἀνθρώπων. Ἰδίως, οἱ ἡγέτες τοῦ λαοῦ ἦσαν ἀσεβεῖς, ἄδικοι καί κακοί. Μάλιστα ὁ βασιλεύς Ἀχαάβ εἰσήγαγε τήν λατρεία τοῦ ψεύτικου θεοῦ Βάαλ καί τῆς Ἀστάρτης. Ἔκτισε καί βωμούς τῆς εἰδωλολατρίας ὥστε νά γράφει ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι «οὗτος ἔπραξε πονηρά ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑπέρ πάντας τούς πρό αὐτοῦ βασιλεῖς». Συνήργησε στήν ὁρμή τῆς εἰδωλολατρίας καί τῆς ἀνηθικότητας καί ἡ σύζυγός του ἡ πονηρή Ἰεζάβελ. Ὁ λαός βυθιζόταν διαρκῶς στά ἁμαρτωλά πάθη παντός εἴδους. Πίστευε καί θυσίαζε στά εἴδωλα.

Ποῖος ὅμως θά τόν βοηθοῦσε καί θά τόν ἐνίσχυε; Ποῖος θά σταματοῦσε τό κακό, τήν πλάνη, τήν ἀσέβεια; Ποῖος θά μποροῦσε νά μιλήσει στό λαό;

Ὡστόσο αὐτή ἀκριβῶς τήν κρίσιμη ὥρα, ὁ Θεός ἀποστέλλει τόν προφήτη Του. Εἶναι ὁ Ἠλίας ὁ Θεσβίτης. Αὐτός μέ παρρησία παρουσιάζεται ἐνώπιον τοῦ βασιλέως Ἀχαάβ καί τοῦ λέγει « Ζῇ Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ». Καί προχωρεῖ στά φοβερά λόγια του: « Ἄς τόν ἔχεις ἐγκαταλείψει καί ἐσύ καί ἡ οἰκογένειά σου καί ὁ λαός. Ἀπόδειξη, ὅτι ζεῖ εἶναι αὐτή. Δέν θά βρέξει στή γῆ

κατά τά χρόνια πού ἔρχονται παρά μόνον ὅταν ἐγώ θά τό πῶ». Καί ἡ προφητεία ἐκπληρώνεται. Οὐδόλως ἔβρεξε. Ἀνομβρία καί ξηρασία ἐπικράτησε σ' ὅλη τή χώρα. Οὔτε μιά σταγόνα βροχῆς ἐπί σαράντα δύο μῆνες. Γῆ κατάξηρη μέ ὅλες τίς συνέπειες σ' ἀνθρώπους καί στήν φύση. Ὡραιότατα μᾶς τό λέγει καί ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος στήν Καθολική Ἐπιστολή του: Τί λέγει θέλοντας νά δείξει τήν μεγάλη δύναμη τῆς προσευχῆς! «Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθής ἡμῖν καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπί τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἕξ καί πάλιν προσηύξατο καί ὁ οὐρανός ὑετόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τόν καρπόν αὐτῆς» (Ἰακ. 5, 17-18). Μέ τήν μεγάλη αὐτή ἀνομβρία τιμωρήθηκε τότε ἡ ἀσέβεια τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι μετενόησαν καί ζήτησαν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τί ἔγινε τότε; Πάλιν προσηυχήθη ὁ φλογερός προφήτης, ἱκέτευσε μέ ταπείνωση τόν Θεόν καί ἡ πύρινη προσευχή του ἔφερε τό μέγα καλό, βροχή πολλή, ὥστε νά ποτίσει, νά βλαστήσει καί νά καρποφορήσει ἡ γῆ. Αὐτό κατόρθωσε ἡ θερμή προσευχή τοῦ ζηλωτή Ἠλία τοῦ προφήτη.

Ἀλλά πάλιν ἔρχεται ἡ θεϊκή ἐντολή πρός τόν προφήτη Ἠλία. Καλεῖ τόν προφήτη νά ἐμφανισθεῖ ἐκ νέου ἐνώπιον τοῦ βασιλέως. Ὁ προφήτης Ἠλίας ἔρχεται στό παλάτι καί ὁ διάλογος πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἐξόχως δυναμικός: «Σύ εἶσαι πού διαστρέφεις τόν λαόν μου;» ρωτᾶ ὁ βασιλεύς. Καί ἡ ἀπάντηση τοῦ προφήτου:«Ὄχι. Δέν διαστρέφω ἐγώ τόν λαό. Σύ τόν διαστρέφεις. Σύ καί ὁ βασιλικός σου οἶκος. Διότι σύ ἐγκατέλειψες τόν Θεόν τῶν πατέρων σου καί ἔτρεξες ὀπίσω ἀπό τά εἴδωλα τοῦ Βάαλ». Καί τοῦ προτείνει: Νά συγκεντρωθεῖ ὅλος ὁ λαός μαζί μέ τόν βασιλέα στό Κάρμηλον ὄρος. Νά σφάξουν δύο βώδια, ἕνα οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων καί ἕνα ὁ ἴδιος ὁ προφήτης. Νά τά κομματιάσουν καί νά τά ἐπιθέσουν στό θυσιαστήριο, χωρίς νά ἀνάψουν φωτιά. Νά ζητήσουν νά τήν ρήξει ἀπό τόν οὐρανό ὁ Θεός πού πιστεύουν. Ὅποιος τήν ρίψει, αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Ἔτσι καί ἔγινε. Ἀρχίζουν νά προσεύχονται οἱ ψευδοϊερεῖς τῶν εἰδώλων. Προσεύχονται καί παρακαλοῦν συνεχῶς ἀπό τό πρωί μέχρι τό μεσημέρι. Κανένα ὅμως ἀποτέλεσμα. Τίποτα ἀπολύτως. Ἔρχεται ἔπειτα ἡ σειρά τοῦ προφήτη Ἠλία. Προσεύχεται θερμά. Πύρινα τά λόγια του. Γράφει ἡ Ἁγία Γραφή:«Ἀνεβόησεν Ἠλιοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε: Κύριε ὁ Θεός... ἐπάκουσόν μου Κύριε, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί καί γνώτωσαν πᾶς ὁ λαός οὗτος ὅτι σύ εἶ Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ καί ἐγώ δοῦλος σου καί διά σέ πεποίηκα τά ἔργα ταῦτα...»(Βασιλ. Γ',36). Καί ἰδοὺ τό ἄμεσο ἀποτέλεσμα: «Καί ἔπεσε πῦρ παρά Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καί κατέφαγε τά ὁλοκαυτώματα καί τάς σχίδακας καί τό ὕδωρ τό ἐν τῇ θαλάσσῃ καί τούς λίθους καί τόν χοῦν ἐξέλειπε τό πῦρ» (Βασιλ. Γ', 38). Ἡ φλογερά πίστη τοῦ προφήτη Ἠλία εἶχε νικήσει. Τά εἴδωλα ἐξαφανίστηκαν. «Ζῇ Κύριος ὁ Θεός», ὁ ἀληθινός Θεός.

Ὁ Προφήτης Ἠλίας τῷ ὄντι, στάθηκε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ὡς ἕνας γνήσιος, ἀνθρώπινος, εἰλικρινής προφήτης. Κῆρυξ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ μέ λόγια πού

κυριολεκτικά συγκλόνιζαν τόν λαό καί ἔφερναν τήν μετάνοια, τήν δικαιοσύνη, τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό. Ὁ τοῦ προφήτου λόγος ἄλλοτε ἤλεγχε, ἄλλοτε ἀποδομοῦσε τήν ἀσέβεια, ἄλλοτε παρηγοροῦσε καί ἄλλοτε θέρμαινε τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Ἦταν λόγος ἀληθείας, προφητικός λόγος. Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν ἦταν μοναχά λόγος πού ἔλεγε τί θά συμβεῖ στό μέλλον ἀλλά κυρίως φοβερός λόγος ἐξαγγελίας τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἕνα τέτοιο λόγο ἔχουμε ἀνάγκη καί μεῖς σήμερα ν' ἀκούσουμε. Λόγον προφητικόν πού νά διδάσκει τά «ρήματα ζωῆς αἰωνίου», τά λόγια τοῦ Θεοῦ, τήν θεία διδασκαλία. Ἀλλά στόν αἰῶνα τοῦ ὑλισμοῦ καί τοῦ μηδενισμοῦ, τῆς ἀποϊεροποίησης καί τῆς ἀπαξίωσης ἀρχῶν καί ἀξιῶν ποιός ἄραγε θά κηρύξει αὐτόν τόν λόγον ἀληθείας, καθ΄ ὅτι διαπιστώνουμε ἐνίοτε ἔλλειμμα προφητικοῦ λόγου. Γι' αὐτό χρειαζόμεθα σήμερα, προφητικές φωνές. Προφήτας, πού νά ὁμολογοῦν Χριστόν μετά παρρησίας, καί φλογερῆς πίστεως, καθαρούς καί ἄμωμους, πού νά δίδουν αἷμα καί νά λαμβάνουν πνεῦμα, προφήτας μιμητές, ἔστω ἐπ' ὀλίγον, τῆς κρηπῖδος τῶν προφητῶν, τοῦ Ἠλιοῦ τοῦ Θεσβίτου._